

Door het
hoge gras

Trevor Noah

Door het hoge gras

Met illustraties van Sabina Hahn

Vertaald door Adiëlle Westercappel

Door het hoge gras is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, locaties of personen, levend of dood, is geheel toevallig.

Oorspronkelijke titel *Into the Uncut Grass*

Deze editie is gepubliceerd in overleg met One World, een imprint en divisie van Penguin Random House LLC

© Trevor Noah, 2024

© Vertaling uit het Engels: Adiëlle Westercappel, 2024

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2024

© Omslagbeeld en binnenwerk illustraties: Sabina Hahn

Vormgever omslag en binnenwerk: Hannah Roos

ISBN 978 90 443 6788 1

ISBN 978 90 443 6789 8 (e-boek)

NUR 400, 210

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht op reproductie in zijn geheel of gedeeltelijk in welke vorm dan ook. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Dit verhaal is een ode aan de verbeelding
die ons allemaal verbindt.

Inleiding

De inspiratie voor dit boek was een conflict. Om precies te zijn: de eideloze oorlog tussen mij en mijn moeder. Mijn moeder en ik kibbelden heel wat af toen ik nog klein was. Ik wilde heel graag rekening houden met haar wensen, maar ik had ondertussen ook zo mijn eigen plannen door mijn kleine hoofdje rondspoken. Haar wensen en mijn plannen kwamen zelden overeen.

Wanneer ze zei dat ik mijn veters moest strikken, beargumenteerde ik dat het door die knopen lastiger was om mijn schoenen uit te doen. Wanneer ze mededeelde dat ik mijn kamer moest opruimen, hield ik vol dat ik het juist mooier vond als die rommelig was. Wanneer ze me vroeg of ik het gras wilde maaien, antwoordde ik met een uitgebreide lijst van argumenten waarom het gras er beter uitzag als het hoog was. En dat gekke riedeltje van ons kon eeuwig doorgaan: zij gaf me een regel en dan zocht ik een smoes om het hazenpad te kiezen. Maar wanneer er geen uitvlucht te vinden was en het erop leek dat het recht zou zegevieren, veranderde ik van tactiek: in plaats van te kibbelen, ging ik op zoek naar de dichtstbijzijnde deur en zette ik het op een lopen. Mijn oma noemde me niet voor niets ook wel ‘Springbok’.

Hier is een plaatje van een springbok. Misschien is dit wel de enige keer ooit dat je een plaatje ziet van een stilstaande springbok.

Ik was erg gefascineerd door de wereld die buiten mijn huis lag, dat wilde en onbekende land dat op slechts een paar meter voor mijn voordeur begon. Mijn hele leven lang rende ik erdoorheen, een beetje bang maar ook benieuwd naar wat ik er zou aantreffen. En mijn hele leven lang realiseerde ik me dat ik in een kringetje ronddraaide. Vanaf die eerste enthousiaste stap over de drempel en de straat op, begon ik aan een tocht waarvan ik later weer zou terugkeren: anders, wijzer misschien, maar vooral gewoon blij om weer onder één dak te zijn met de mensen van wie ik het meest hield. Ik leerde dat conflicten en meningsverschillen essentiële onderdelen waren van het leven; de reden dat we het niet met elkaar eens zijn doet er niet zozeer toe, maar wél hoe we met dat meningsverschil omgaan. Een conflict dreef me naar een discussie en dan naar een ontdekking en dan weer terug naar liefde.

Maar er zijn meerdere manieren om de wereld te ontdekken.

Dit boek is ook ontstaan op de rustigere momenten van mijn jeugd, momenten waarop mijn lichaam stilstond maar ik mijn gedachten en fantasie volledig de vrije loop liet.

Altijd wanneer iemand me vraagt naar de lievelingsherinneringen van mijn kindertijd, moet ik diep in mijn geheugen graven om mijn echte herinneringen te onderscheiden van mijn fantasie. Want tientallen jaren voordat ik voor de eerste keer aan boord ging van een vliegtuig of een schip, had ik al over de hele wereld gereisd. Ik had de hoogste bergen in de Himalaya beklommen en had gedoken naar de diepste diepten van de oceaan. Ik was op de rug van griffioenen ten strijde getrokken en was reuzen ontvlucht die uit waren op wraak omdat ik hun brood had gestolen.

Fantaseren is wat ik altijd al het allerliefste deed. Het is het enige waartoe we allemaal in staat zijn, ongeacht waar we vandaan komen of wie we zijn. Door te fantaseren kunnen we werelden ontdekken die we nog nooit in het echt hebben gezien en kunnen we leven als mensen die we nog nooit zijn geweest.

Fantaseren is in mijn beleving cruciaal voor het oplossen van conflicten. Wanneer we te maken krijgen met uitdagingen die op het eerste gezicht onoverkomelijk lijken, weten we mogelijkheden te bedenken die verder gaan dan voor de hand liggende oplossingen. Door te fantaseren kunnen we onze grenzen verleggen en nieuwe perspectieven ontdekken, kunnen we tot een middenweg komen die voorheen nog onzichtbaar was. Wanneer we te maken krijgen met verhitte discussies of sluimerende spanning kunnen we ons dankzij onze fantasie een realiteit inbeelden waarin beide kampen tot een compromis komen; een voorheen onvoorstelbaar landschap van begrip en harmonie. Door ons niet neer te leggen bij de huidige toestand maar te durven dromen van een

toekomstige situatie ontstaat de mogelijkheid om tot een daadwerkelijke en duurzame oplossing te komen. Daarvoor hoeven we alleen maar een brug te slaan en nieuwe paden te creëren waar die eerst nog onmogelijk leken.

Dit is waar boeken om de hoek komen kijken. Als fantasie de raket is, dan zijn boeken de kerosine. Door te lezen kunnen we onze hersens aanjagen en verder kijken dan het oog reikt.

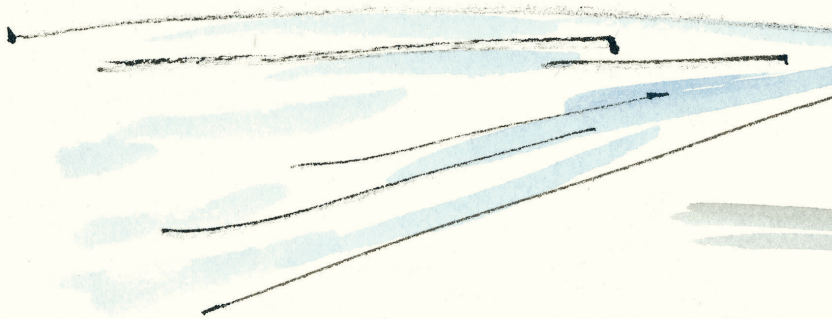
Voordat ik kon lezen, las mijn moeder me altijd voor. En toen ik eenmaal zelf leerde lezen, werd ik degene die haar voorlas. Samen deelden we de gekste verhalen, en soms ook serieuze. We gingen in gesprek over personages die we hadden ontmoet en over de wonderbaarlijke werelden die we hadden ontdekt. Mijn kindertijd werd getekend door verschillen, maar in deze boeken konden mijn moeder en ik elkaar onbevooroordeeld vinden en konden we gewoon twee ontdekkingsreizigers zijn die verhalen met elkaar deelden.

Dit boek gaat over dat onontdekte land dat net buiten de schaduw van je huis ligt, en over de lessen die we uit dat onvoorspelbare landschap kunnen halen. Het gaat over onenigheid en verschillen, maar ook over hoe we die kloven kunnen dichten en kunnen vinden wat er het meest toe doet, of we nou ouders of kinderen zijn, burens, tuinkabouters of politieke tegenstanders. Het is een prentenboek, maar daarmee niet perse een kinderboek. Het is eerder een boek dat kinderen kunnen delen met ouders en dat ouders kunnen delen met kinderen. Een wereld die ze allebei kunnen ontdekken terwijl ze worden meegesleept door hun fantasie. En als je zowel een ouder als een kind bent, of misschien wel geen van beide, dan kun je het alsnog voor jezelf lezen, of je kunt het

voorlezen aan een vreemde of aan iemand van wie je houdt of aan een voorbijglijdende slak, en hopelijk word je er dan aan herinnerd dat we ons allemaal samen een weg door het hoge gras banen.

—*Trevor*

Door het hoge gras

Deel 1
—
Wakker

‘Wakker worden, Walter,’ zei het jongetje. Zijn stem klonk hees van opwinding. ‘Het is weer tijd voor een nieuwe dag!’

Walter, de oude beer, was dol op dromen onder de dikke warme dekens. Walter was er niet dol op wanneer hij uit zijn slaap werd gehaald, vooral niet wanneer hij weer eens droomde over wafels. Langzaam deed hij zijn ogen open.

‘De dag hoort pas te beginnen wanneer ik wakker word,’ zei Walter met een geeuw. ‘Ik hoor niet wakker te worden om de dag te laten beginnen.’

‘Bewaar die raadseltjes maar voor later,’ zei het jongetje met een twinkeling in zijn ogen. ‘We moeten naar buiten. Want je weet toch wel welke dag het is vandaag?’

‘Nou, het is overduidelijk niet de dag dat ik mijn droom mag afmaken,’ zei de beer en hij legde zijn hoofd weer op het kussen om nog één laatste heerlijke seconde te slapen.

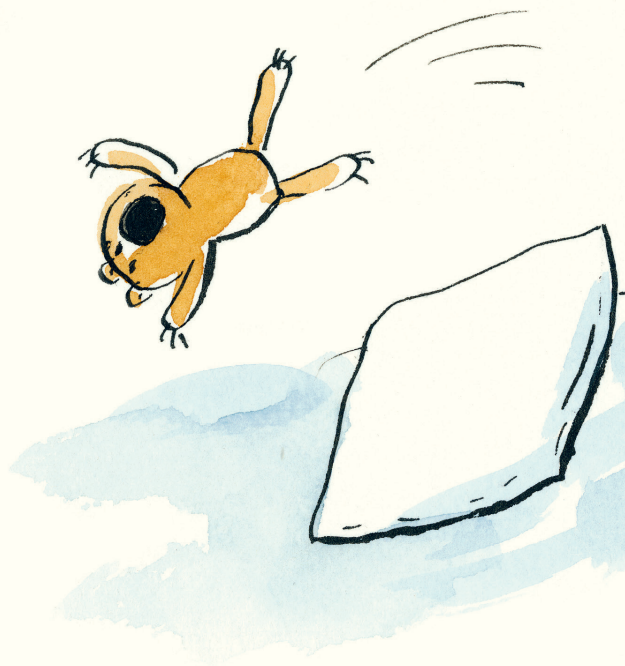
‘Dat is waar,’ zei het jongetje. ‘Het is zelfs nog beter dan dat. Vandaag is de dag dat we onze dromen laten uitkomen.’

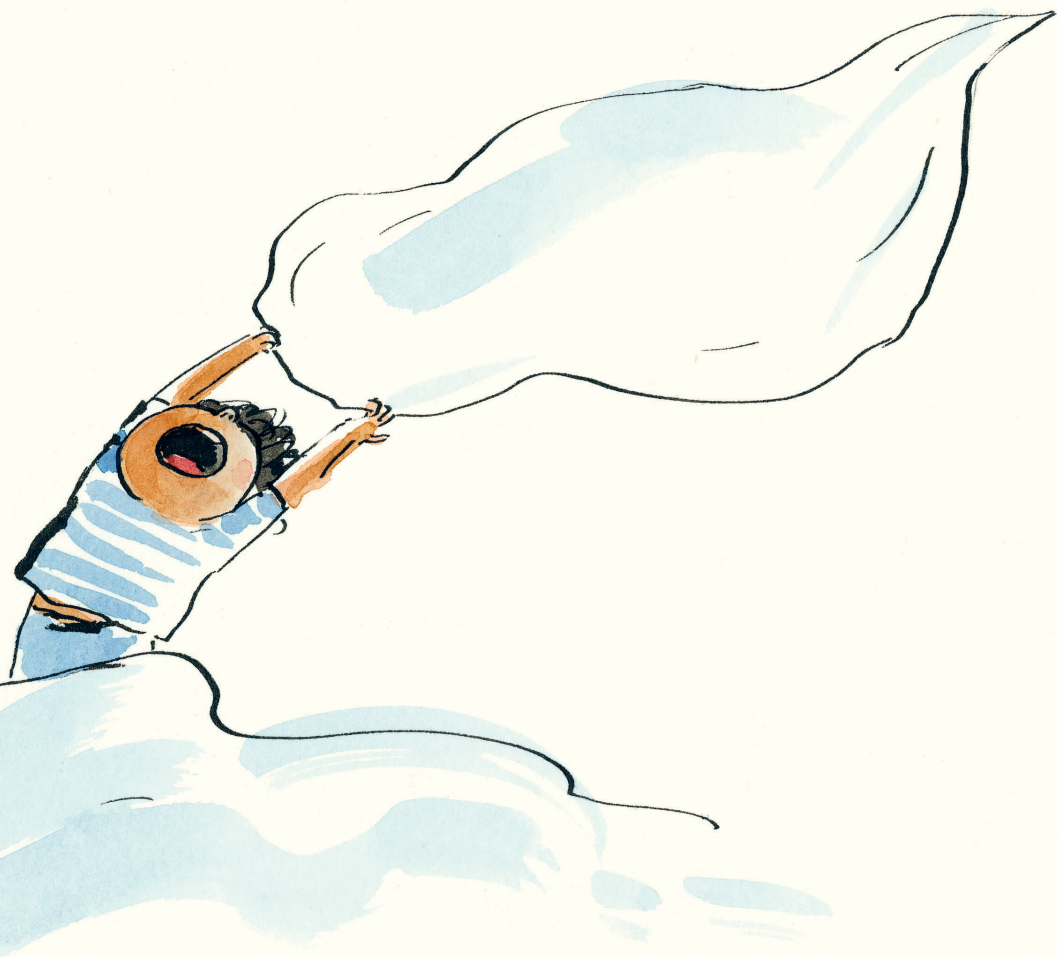
Walter probeerde zijn ogen nog steviger dicht te knijpen.

‘Het is ZATERDAG!’ riep het jongetje.

Hij schudde Walter tussen de dekens vandaan, trok de gordijnen opzij en gooide het slaapkamerraam open zodat hij zijn stem de buitenwereld in kon sturen, alsof hij een koning was die zijn trouwe onderdanen toesprak.

‘Vandaag gaan we naar de top van de allerhoogste boom klimmen zodat we eindelijk een wolk kunnen vangen. Daarna gaan we verder graven aan onze tunnel naar het middelpunt van de aarde, zodat we kunnen zien of de reuzenkauwgombal echt bestaat,’ verkondigde hij.

‘En verder,’ vervolgde het jongetje terwijl hij vanachter het raam naar de lege achtertuin gebaarde, ‘gaan we vandaag eindelijk het blaadjemonster verslaan! Dus kom, laten we GAAAAN!’

Walter tuimelde uit bed en kwam zacht op zijn voeten terecht. Hij wreef wat sip in zijn ogen. Het jongetje was iets vergeten en het was de taak van de oude beer om hem te herinneren aan de dingen die hij liever wilde vergeten.

‘Voordat we naar buiten kunnen,’ zei Walter, ‘moeten we binnen klaar zijn. Jij kent de regels net zo goed als ik.’

